

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπας ἡ δὲς, λ. 40, τρεῖς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

1882

Ἀνέτειλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ χρόνου μαλακὸν καὶ μειδιῶν, ἐστεμμένον τὰς φαιδροτέρας τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ διολισθαίνον ἐπὶ τῶν πρασίνων βούλων ἀρτισκαφοῦς γῆς. Ἦτο εἰσόδος μετημφισμένου. Ὀλίγον ἔπειτα τὰς ἐαρινὰς ἀπόκρεω διεδέχθη βαρὺς χειμῶν, τοῦ ἀττικοῦ λεκανοπεδίου λευκανθέντος μίαν πρωίαν ὑπὸ χιόνος, ὡς ὑπὸ λύπης δεινῆς λευκάζει ἐνίοτε ἡ νεανικωτέρα κόμη. Ὡς συνήθως, εἰς τὸ ἐν τοῦ δισάκκιον εἶχεν εὐλογίας καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄράς. Ἐνῷ ἐθερμαίνοντο ὑπὸ πυρὸς, ὑπὸ ἔρωτος, ὑπὸ χορῶν, ὑπὸ συμποσίων αἱ πλούσιαι τάξεις, ἐρίγουν αἱ μὴ πλούσιαι ὑπὸ ψύχους, ὑπὸ πείνης, ὑπὸ ἀκριθείας καὶ ὑπερτιμῆσεως τῶν τροφίμων. Πρώτην φορὰν ἐφέτος ἡ ἀγορὰ εἶχε γίνῃ τὸν ἀπρόσιτος τοῖς πτωχοῖς. Τὸ κρέας ἐπωλεῖτο πρὸς τρεῖς δραχμὰς τὴν ὀκτῶν καὶ τὰ λαχανικὰ συνημιλλῶντο πρὸς ἑκαίνο. Ἐν πάλῃ διεξαχθεῖση μεταξύ ἀστυνομίας καὶ κρεοπωλῶν, ὑπεχώρησεν ἡ πρώτη καὶ ἐνίκησαν αἱ φοβεραὶ τιμαὶ τῶν δευτέρων. Ἐνῷ δὲ πλὴν τῶν τελευταίων μηνῶν, ὅτε ἐσκίρπισεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ φοβερά της ἀνθῆς ἡ νύμφη τοῦ Κανθάρου καὶ τοῦ Γουδιῦ, ἡ δημοσία ὑγεία καθ' ὅλον τὸ ἔτος διετέλεσεν ἀπρόσβλητος καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν τοῦ προπαρελθόντος ἀνθῆρα, νόσοι ἐμάστισαν τὰ κτήνη δειναί. Οἱ βόες προσεβλήθησαν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους ὑπὸ τύφου· οἱ ἄμνοι ὑπὸ εὐλογίας· οἱ ἵπποι ὑπὸ μάστιος μόνον ὁ κ. Δαμαλάς διετήρησεν ἀκμαίαν τὴν υγείαν του. Ἐπιφυλάξας αὐτὴν διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου Γλαδστονιάδα του. Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἡ ἀγορὰ ἦτο ἐρημος· πολλοὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται ἂν δύνανται νὰ γίνωσιν ἀποκλειστικοὶ φυτοφάγοι· μόνοι οἱ πτωχοὶ δὲν ἠλλαξαν δίαιταν, διότι πρὶν καὶ μετὰ τὸ κρέας ἦτο δι' αὐτοὺς καρπὸς ἀπηγορευμένος. Τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς

τοὺς καρποὺς τοὺς ἀπαντᾷ ἐν ταῖς εἰρκταῖς τῶν δημοτικῶν μας σχολείων, ἐπὶ τῶν χλωρωτικῶν παρειῶν τῶν παιδίων των.

Ἄλλ' ἡ περίοδος τῶν χορῶν ὑπερέβη τὰς προγενεστέρας ἀδελφάς της. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κατώτερα κοινωνικά στρώματα, ἡ μεγάλη τάξις ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀνεκάλυψεν ἀγνωστα χρυσορυχεῖα καὶ ἐχόρευε πλέον ἐπὶ χρυσοῦ, ἐδείπνει ἐπὶ χρυσοῦ, ὠργιάζεν ἐπὶ χρυσοῦ, περιεβάλλετο ὑπὸ χρυσοῦ. Σπουδαῖος παράγων τῶν χορῶν ἐφάνη καὶ ὁ Βασιλεὺς. Μετ' αὐτοῦ δὲ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἔσπευσε νὰ τευχθῇ πρόωρος καὶ ὁ βασιλοπάσις Ἀνδρέας. Ἀμα γεννηθέντα ἔσπευσεν ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νὰ τὸν περιβάλῃ τὸν Μεγαλόσταυρον.

Ἐν μέσῳ δύο χορῶν, — ὅπως λέγομεν ἐν μέσῳ δύο ποτηρίων — ἐγεννήθη ὑπερήμερος ἡ Νέα Βουλὴ. Πανηγυρικωτάτῃ ἡ ἐναρξίς της. Ἡ αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῇ ἡμέρᾳ ἐκινήθη ἥτο πανοραμιακῇ. Ἐπὶ τῶν ἐδωλίων ὑπῆρχον πλείοται γυναῖκες ἡ Βουλευταί. Δύο ἐπιστήθια κομβία τῆς ὠραίας τῶν ὠραίων μας ἐλύθησαν, ὅπως ἀνακύψῃ ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν ἡ παρθένος ἄκρα λευκοῦ μανδυλίου. Τὴν πανηγυρικὴν ἐναρξιν διεδέχθη ἡ πανηγυρικὴ πτώσις τῆς Κυβερνήσεως Κουμουνδούρου. Τοὺς βουλευτάς τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἀφωρισμένους πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὡς εἰσελθόντας διὰ τοῦ παραθύρου, ὡς κλέπται χρήματος ἡ καρδιῶν, ἐδέχθη διὰ τῆς Ὁραίας Πύλης ἡ αὐτὴ ἀντιπολιτεῖς, ἀμα δηλώσαντας ὅτι δέχονται τὸν ἐπὶ τῶν ἀροτῆρων φόρον τοῦ κ. Τρικούπη. Οὗτος πάλιν, καταφορτωμένος ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς συγχλήσεως τῆς Βουλῆς, κατηγορητήρια καὶ Εἰδικὰ Δικαστήρια καὶ ἀποδοκιμασίας καὶ ἀπειλὰς ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ Ἐθνοσυνέλευσιν εὔρε τόσῳ στενὴν τὴν θύραν τῆς Βουλῆς, ὥστε, ἵνα εἰσέλθῃ μόλις κατάρθωσεν νὰ παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ, χάριν τῆς ἐθνικῆς αἰδοῦς, τὰς σκελέας, τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν ὑψηλὸν του πῖλον, ποιήσας ἀβαρίαν ὅλων τῶν ἄλλων, ὡς περιττῶν.

“Εως ὅτου ἡ ἀντιπολίτευσις ἔγεινε κυβέρνησις, ἡ δὲ κυβέρνησις ἀντιπολίτευσις. Ὁ κύριος Κουμουνδούρος μετωνομάσθη κύριος Τρικούπης καὶ ὁ κύριος Τρικούπης μετωνομάσθη κύριος Κουμουνδούρος. Τῆς ἐθνοσωτηρίου μεταβολῆς προηγήθη ἡ ὀνομασθεῖσα Κἀθοδος Μεσσηνίων. Ἐπρόκειτο νὰ ἀπαρτίσωσιν οὗτοι τὴν ἐν σχεδίῳ ναυαγῆσασαν Ἀνω Βουλὴν, ἥτις ἐμελλε νὰ συνεδριάξῃ εἰς τὰ θεωρεῖα τοῦ λαοῦ. Τὸ γεγονός ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἄρθρον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὑπὸ τὸν τίτλον αἱ δύο Βουλαι.

ὑπὸ τῆς νέας κυβερνήσεως ἐπροικοδοτήθημεν τὴν μονοετῆ θητείαν, ἣν εἶθε νὰ ἐπακολούθησῃ ἡ ἐξάμηνος, τὸ περὶ ὁδοποιίας τῶν εἰκοσιν Ἑκατομμυρίων, τὰς συμβάσεις τῶν σιδηροδρόμων καὶ τὸν περὶ διαφορικῶν τελῶν νόμον, μεταρρυθμίσεις τινὰς τῶν Ταχυδρομείων, φροντίδας περὶ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ἐξάπλωσιν πανταχοῦ τοῦ Κράτους τῆς Γυμναστικῆς.

Ἐπεκροτήσαμεν εἰς τὰς πράξεις αὐτάς, ὡς ἀντικείμενον ἐχούσας τὴν ὕλικὴν καὶ πραγματικὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου. Ἐν τῷ αἰγυπτιακῷ ζητήματι προσηνέχθη ἐπίσης θαρραλέως, γενναίως καὶ φιλανθρώπως. Ἡ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν εὐλογος κλίσις τοῦ κ. Τρικούπη ἐξεδηλώθη μετ’ ἐμφάσεως. Τὴν κλίσιν ταύτην συνεμερίσθη ἐν γένει ἡ πλειοψηφία τοῦ ἔθνους. Ὁ Ἀραμπῆς ὑπελήφθη ἐξ ἀρχῆς ὡς τυχοδιώκτης· ἂν καὶ δὲν ἔλειψαν οἱ ἰδεολόγοι καὶ ἐνταῦθα νὰ τὸν ἀποθεώσουν. Ἀλλὰ ἡ λύσις τῆς Ἰλαροτραγωδίας ἠνάγκασε καὶ τοὺς τελευταίους νὰ φαιδρύνωσι τὰς τραγικὰς φυσιογνωμίας των μετὰ τὴν κατὰστασιν τοῦ Ἐλευθερωτοῦ.

Σχεδὸν ὡς ἐπεισόδιον τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἰλαροτραγωδίας ἐξερράγη ὁ μεθοριακὸς πόλεμος. Ὡς ὅταν ἀναφλέγωνται σταγόνες πετρελαίου, παίρνουν φωτιά ἀμέσως τὰ ἐφ’ ὧν ἐχύθησαν ὑφάσματα, οὕτω εἶχα με πᾶρει φωτιά μετὰ τὴν πρώτην διαταχθεῖσαν ἐντεῦθεν πυροβολαρχίαν νὰ σπεύσῃ εἰς τὰ συν-

ορα. Εὐτυχῶς ὁ πόλεμος περιωρίσθη ἐπὶ τῶν τηλεγραφημάτων, τῶν ἐπιστολῶν, τῶν ἐφημερίδων, τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἐκ Ῥαψάνης βουλευτοῦ κ. Ζαφειριάδου, τῶν γελοιογραφίων τοῦ Ἀσμοδαίου, μιᾶς νεκραναστάσεως ἐνὸς λοχίου τοῦ ἱππικοῦ καὶ τῶν ἐξαγριωθεῖσων τριχῶν ἐκ τοῦ μύστακος τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Τρικούπη. Τὸ τέλος ὡς γλύκισμα τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἦτο ἡ ἀνάρτησις παρασήμου Ὁσμανιᾶ ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

Ὁ ἐσωτερικὸς πόλεμος δὲν διέφερε πολὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ πολέμου. Δύο ἡ τρεῖς ἐξεταστικαὶ ἐπιτροπαί, μία ἐπὶ τῶν Βελενδζικῶν, ἄλλη ἐπὶ τοῦ κτήματος Ἀδαμῶν, καὶ τρίτη — συλλεθθεῖσα μόνον, ἀλλ’ ἐκτρωθεῖσα — περὶ τοῦ βίου καὶ πολιτείας τοῦ κυρίου Τρικούπη, μία ἐκ τίλιου, φασκομηλιάς, λινοσπόρου καὶ Φιλαρέτου ἐκφράσις ἀποδοκιμασίας, ὀλίγα βαστᾶτέ με καὶ θὰ τὸν σκοτώσω μετὰ τὸν Βουδούρη καὶ Κώστα Κουμουνδούρου, μετὰ τὴν Ψύλλα καὶ Δημητρακάκη, ἄψιμχία τις μετὰ τὸν τελευταῖον καὶ τοῦ Μανδάλου, ἐκκένωσις δύο μεγάλων λεβήτων τοῦ Λεδιάθαν, μεστῶν κοχλαζουσῶν ἀτιμωτικῶν ὑβρεων, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν συμπολιτευμένων καὶ ἀντιπολιτευομένων, αὐτὰς τὰς ἀπωλείας ἐσημείωσαν τὰ ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου δελτία τῶν ἀντιμαχομένων. Οἱ δὲ φουστανελλοφόροι, βελενδζοφόροι καὶ κλωστομύστακες ἑνορκοὶ ἐπὶ τῆς Δίκης Βελενδζα ἀπένειμαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των στέφανον δάφνης καὶ τιμῆς εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀντιπάλους.

Οἱ νικηταὶ τῆς πρώτης Συνόδου μετεβλήθησαν εἰς Οὐννοὺς καὶ Ὁστρογόθους κατὰ τὴν δευτέραν Σύνοδον. Οὐαί, εἶπον, τοῖς ἡττηθεῖσι! Ἡττηθέντες δὲν ἦσαν οἱ κουμουνδουρικοὶ, ἀλλὰ σύμπαν τὸ ἔθνος. Καὶ ἐκ τοῦ ἔθνους πάλιν ὄχι αἱ εὐημεροῦσαι τάξεις, ἀλλ’ ἡ μεσαία καὶ ἡ κατωτέρα. Τὰ λάφυρα ὀνομάσθησαν φόροι καὶ τῆς ἀπογυμνώσεως ἀπόπειρα ἐγένετο διὰ νομοθετικῆς ὁδοῦ. Ὁ κ. Καλλιγᾶς ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τοὺς

Η ΕΣΠΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

(Σημειώσεις ἐπαρχιώτου φοιτητοῦ)

“Εξὼ ὁ κόσμος ὅλος κινεῖται ἀνά τὰς ὁδοὺς, συρίζει, θορυβεῖ καὶ ἀγοράζει ἀθύρματα καὶ ζαχαρωτά.

Ἀλλ’ ἡ ὀχλοβοή δὲν φθάνει μέχρι τοῦ μικροῦ μου δωματίου· εἶνε τόσῳ μακρὰν ἡ ὁδὸς Ἑρμού ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Καποδιστρίου... ὅσον ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν.

Μόνον τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας ἐνίοτε μοὶ ἀποστέλλουσιν ὁξύν τινα λαρυγγισμόν αὐλοῦ ἢ κρότον καψυλλίου μέσῳ τῶν mora solvendi καὶ culpa in concreto τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος Ἀστικοῦ Δικαίου.

Μὴ ὑποθέσῃτε ὅτι εἶμαι ὑποχονδριακὸς ἢ ἐρωτευμένος μένων οὕτω κατὰκλειστος ἐν τῷ κιτρίνῳ δωματίῳ μου, οὐδ’ ὅτι εἶμαι σοφὸς νομομαθὴς διότι ἐγκύπτω ἐπὶ τῶν σελίδων τοῦ Ἑνοχικοῦ Δικαίου ἐνῷ ὅλοι διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ καταστήματα. Εἶμαι ἀπλούστατα τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς. Καὶ ἐκτὸς τοῦ τίτλου τούτου, ὅσπιν ἰσχυόμεθα μετὰ τὸν ὑποδίκου ἐν προφυλακίσει, ἔχω τόσας ἡμέρας νὰ λάβω συστημένην ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ πατρὸς μου! τοῦτο δὲν εἶνε λόγος ν’ ἀνησυχῶ περὶ τῆς ὑγείας τῆς οἰκογενείας μου· ὅχι—

ἀπλῆν ἐπιστολὴν ἔλαβον χθὲς πλήρη εὐχῶν διὰ τὸ νέον ἔτος, ἀλλὰ βλέπετε αἱ ἐπὶ συστάσει ἐπιστολαὶ περιέχουσιν ἐκτὸς τῶν εὐχῶν καὶ τῶν οἰκογενειακῶν ἀσπασμῶν καὶ μερικὰς χρωμολιθογραφικὰς εἰκόνας τοῦ μακαρίτου Γεωργίου Σταύρου, ὧν ἔχω τόσῃ ἀνάγκη. Δὲν θὰ μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δανεισθῶ παρὰ τοῦ ξενοδόχου μου ἐπὶ ἐγγυήσει τῶν ἐκ τῆς ἐξασκῆσεως τῆς δικηγορικῆς ἀπολαυῶν μου, ἀλλ’ ὁ ξενοδόχος μου γνωρίζει τόσον ὀλίγην ἀριθμητικὴν, ὥστε δὲν εἶνε παράδοξον ἐν τῇ ἐκκαθαρίσει τοῦ λογαριασμοῦ κατὰ τὴν ἰδικὴν του μέθοδον τοῦ τόκου νὰ μοὶ εἴπῃ ὅτι τὸ κεφάλαιον μετὰ τὸ μικρότερον ἐπιτόκιον διπλασιάζεται μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν.

Καὶ ὅμως ἤθελα χρήματα σήμερον. Ὅχι διὰ νὰ κάμω δῶρα· αἱ γειτόνισαί μου εἶνε τόσον ὑπερήφανοι ὥστε καμμία δὲν ἐγύρισε ποτὲ νὰ με ἰδῇ· οὔτε διὰ ν’ ἀγοράσω τι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου· ἔχω ἀνάγκην τόσων πραγμάτων — τί ν’ ἀγοράσω πρῶτον; Ἡθελα μόνον νὰ παίξω τὴν τύχην μου ἀπόψε. Μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἔτους γίνομαι χαρτοπαίκτης — εὐτυχῶς τὴν τελευταίαν. Καὶ φέτος μόνον νὰ παραβῶ τὴν συνήθειάν μου; Ἐνῷ φέτος ἴσα ἴσα θὰ ἐμάνθανον ἀπὸ τὸν ῥῆγα ἢ τὸν ἄσσαν πῶς θὰ ὑπάγω εἰς τὰς διδασκαλικὰς μου ἐξετάσεις;

...Εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ μελετήσω. Τὰ στοιχεῖα χορεύουσιν ἐπὶ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου μου, συμμειγνυνται, χωρὶς ζονται, ποικίλλονται κατὰ σχήματα καὶ λαμβάνουσι μορφὰς παγνοχάρτων.

υπηκόους του γυμνούς. "Ισως διότι οὕτω πως θ' ἀπεγυμνοῦντο καὶ αἱ ὑπὸχοι. "Ἦδη ἀπὸ τῆς δειλίας ἦν ἐπεδείξαντο οἱ νικηταὶ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀποδοκιμασίας καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολιτικὴν τοῦ ὑπουργείου τῆς 30ῆς Μαρτίου, καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑποβολὴν τοῦ κατηγορητηρίου, εἶτα δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχομένης νὰ σχηματίζεται πεπονηθείσας ὅτι ἐν τῇ διοικήσει οἱ τρικουπικοὶ κυβερνῶσι κουμουνδουρικῶς, οἱ κουμουνδουρικοὶ τρικουπικῶς, καὶ τῆς ἀναμνήσεως οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων ἐξ ὧν οἱ φίλοι διὰ τῆς κυβερνητικῆς ἀρωγῆς ἐκέρδισαν ἑκατομμύρια, ὁ ὑπὲρ τῆς νέας κυβερνήσεως ἐνθουσιασμός τοῦ κοινοῦ κατέβη πολλοὺς βαθμοὺς κάτω ἐν τῷ θερμομέτρῳ τῆς κοινῆς γνώμης. Ἄλλ' ὅταν ἐν τῇ νέᾳ Συνόδῳ ἡ ὑποκρισία ἐρρίψῃ τὸ προσωπεῖον καὶ ἐφάνησαν οἱ χυδαῖοτεροι τῶν πολιτευτῶν, ἅμα δὲ καὶ οἱ ἀσυνετότεροι, ζητοῦντες διὰ σκληρᾶς φορολογίας τοῦ πτωχοῦ λαοῦ νὰ κυβερνῶσι χωρὶς νὰ προσφέρωσιν οὐδὲ τὸ παραμικρὸν ἀντίτιμον τῶν θυσιῶν αὐτῶν, πλὴν τῆς κατεργαρίκης ἐκείνης ψευδοδιαδόσεως ὅτι τώρα μᾶς κυβερνῶσι τίμιοι, ὁ ἐνθουσιασμός ἐμυδενίσθη, καὶ ἤρχισεν ὑπὸ τὸ μηδενικὸν νὰ πῆγνυται ὁ πάγος. Ἐπὶ τοιοῦτου ψυχροῦ καὶ ὀλισθηροῦ ἐδάφους ἵσταται τώρα ἡ κυβερνήσις, ἡ πρὸ ὀλίγων ἔτι μηνῶν ἀπολαμβάνουσα πλειοψηφίαν πεντήκοντα ψήφων καὶ τώρα λείχουσα τὴν βράκκαν τοῦ Σερίφ καὶ τὴν βρακοζώνην τοῦ Σταμούλη, ἵνα τοὺς ἔχῃ ἰδικούς της.

Ἐποδοθητικῶς μόνον τοὺς εὐνόησε περὶ τὰ τέλη τοῦ "Ετους ἡ σοδαρὰ ἀσθένεια τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτευσεως Κουμουνδούρου, πρὸς δὲν πάλιν ἡ κοινὴ γνώμη ἐστράφη θερμότερα, ὡς ἀνώτερον τοῦλάχιστον καὶ τῆς ἀλαζονίας καὶ τοῦ ἱσουλτισμοῦ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ὡς ἀδίκως γενόμενον τοιαύτης ἐπιθέσεως ἀντικείμενον ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀγνὸν Γρικούπη.

Κοινωνικὰ λεγόμενα ζητήματα εἰχομεν δύο πρώτην σχε-

δὸν φορὰν ἀναφανόμενα καὶ παρ' ἡμῖν: τὸ ἀγροτικὸν καὶ τὸ τῶν ἀπεργιῶν.

Τὸ πρῶτον, μακράν τῆς πρωτευούσης, εἰς τὰ βορειότερα ἄκρα τοῦ Βασιλείου, ἐν συγκεκριμέναις περιστάσεσι τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων καὶ ἐντὸς τεχνιτῆς ἀτμοσφαιράς ἦν ἐδημιούργησεν ἐκλογικὴ μονομαχία. Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα, ὅφ' ἦν μορφήν εἶχε γεννηθῇ, μεμονωμένης ἐπιθέσεως καθ' ὠρισμένων ἰδιοκτησιῶν καὶ ἰδιοκτητῶν, φυσικὸν ἦτο νὰ ἀρρώσθη πρὶν ἢ ἀνακτῇ δυνάμεις καὶ ἀποβῇ νέον ζήτημα τῆς ἡμέρας. "Ἦδη μάλιστα θεωρεῖται θαυμάσιον διὰ παντός. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἀργὰ ἡ ὀγλίγωρα δὲν θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς καθολικὸν ἀγροτικὸν ζήτημα, ὅταν ἐξεγερθῶσιν ἐκ τῆς ἀποκτηνώσεως οἱ ἀγροτικοὶ πληθυσμοί, οἱ βεβυθισμένοι μακαρίως ἐν πνευματικῇ δουλείᾳ. Καὶ τότε ἡ πρώτη κραυγὴ δὲν θὰ ἐκραγῇ ἐν Ἀρτῇ, οὔτε ἐν Ζάρκῳ, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττικῇ ἦν περιέζωσαν οἱ μεγάλοι γαιοκτήμονες, δι' ὑπερθεματίσεως τῶν γαιῶν ἡ ἐξαγορὰς κτημάτων τῶν οἰκίων οἱ ἰδιοκτῆται εὐρίσκοντο ἐν στενοχωρίαις.

Σπουδαιότητα ἀληθινὴν διὰ τὴν κοινωνικὴν πρόοδον εἶχε τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, παρασταθὲν ὑπὸ τὴν βιαιάν ὄψιν τῆς ἀπεργίας καὶ κερδίσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα. Πρὸ πολλοῦ διὰ τὴν κτηνώδη ἔλλειψιν συγκοινωνίας τῶν ἐπαρχιῶν μετὰ τῆς πρωτευούσης καὶ τὴν καθόδον τῶν ὁμογενῶν δι' ὧν ἐσχηματίσθη τάξις πλουτοκρατικῇ, ἥτις φυσικῶς τῷ λόγῳ διὰ τῆς ἐντάσεως τῆς ζητήσεως, ὑφώνει ὅλας τὰς τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων, καὶ ἔνεκα τῆς ταχέως βαινούσης αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ὁ βίος τῆς πρωτευούσης ἐγένεν ἀπελπιστικῶς ἀκριθής, αἱ δὲ ἐργατικαὶ τάξεις σκληρῶς ἐπένοντο. Ἀφοῦ δὲ οὐδεμίαν πρόνοιαν, οὔτε κυβερνητικὴν οὔτε νομοθετικὴν ἐλήφθη ὑπὲρ αὐτῶν, οἱ ἐργατικοὶ πληθυσμοί, ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς αὐτοσυντηρησίας ὠθούμενοι, προέβησαν εἰς ἀπεργίας καὶ διὰ τοῦ ἐντόνου αὐτοῦ μέσου ἐβεβίωσαν ἀπὸ τὴν θέσιν

Ἀπόφασις ! Πρέπει νὰ δανεισθῶ παρὰ τοῦ ξενοδόχου μου 25 φράγκα.

* *

"Ἦτο σχεδὸν νύξ ὅτ' ἐξῆλθον. Ἡ κίνησις ἐξηκολούθει ἀνὰ τὰς ὁδοὺς μεθ' ὅλον τὸ δριμύ ψῦχος. Οἰογένηται κρατοῦσαι δέματα καὶ παιγνίδια, ὑπηρέται ζαχαροπλαστείων μεταφέροντες δίσκους γλυκισμάτων, παιδιὰ ἐμπορικῶν διανεμόντα ἀνὰ τὰς θύρας ἐντὸς καλῶν τὰ ἀγορασθέντα τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ πράγματα...

"Ἦμην πρὸ τῆς θύρας τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου μου. Τὸ σχέδιόν μου ἦτο κατεστρωμένον: Ἀφοῦ γευματίσω, ἐνῶ θὰ γράφω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κύρ-Γιάννη τὴν ὀφειλὴν τοῦ γεύματός μου, νὰ ζητήσω καὶ τὸ δάνειον.

Ἀφῆνης μία χεὶρ ἐτέθη φιλικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου μου :

— Ἀριστείδη ! τί γίνεσαι ἀδελφέ ; Ἐχάθηκες ἀπὸ τὸν κόσμον!.. Καὶ ἦτον ὁ Κωστής, ὁ καλλίτερος φίλος μου, παλαιὸς συμμαθητής μου, τώρα ὑπάλληλος τραπέζης με 300 φρ. τὸν μῆνα καὶ ἀκόμη μεμνηστευμένος. Ἀντί ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν του ἐσφιγξά μόνον τὴν χεῖρά του ἐγκαρδίως, καὶ ἐκείνος, ζωηρός, περιχαρὴς ὡς πάντοτε, ἐξηκολούθησε :

— Τώρα δὲν μου φεύγεις δά ; Μή μου πῆς πῶς ἔχεις δουλειά, ξεύρω πῶς πῆγαινες νὰ φᾶς... Αἱ ἐγὼ λοιπὸν σὲ παίρνω καὶ ἄς ζημιώσω καὶ τὸν ξενοδόχον σου. Πᾶμε νὰ φάμε μαζῇ.

— Εὐχαρίστως — μὰ ξεύρεις ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ τὸν ξενοδόχον μου ἀπόψε...

— Καὶ γιατί ; τὸν ἐπεθύμησες τόσο ;

— Ὅχι ἀδελφέ ! ἀλλὰ μοῦ χρειάζονται καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ φράγκα γιὰ τὴν πασσέτα τὴν ἀποψινὴ καὶ ὁ κύρ Γιάννης εἶνε ὁ τραπεζίτης μου.

— Ὅσο γιὰ 25 φράγκα δὰ γίνομαι κ' ἐγὼ τραπεζίτης σου. Ἐλα πᾶμε !

Δὲν εἶχα λόγον ν' ἀρνηθῶ πλέον. Ὁ Κωστής εἶνε πάντοτε περιφρῶς σύντροφος καὶ δὲν εἶχον ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ διεσκέδαζα μαζῇ του.

— Καὶ ποῦ λές νὰ πᾶμε ;

— Ὅπου θές πᾶμε ὡς τῆς Ἀττικῆς...

Τὸ γεῦμά μας ἦτο ἐπιλητικώτατον. Ὁ Κωστής εἶχε τὸ εὐθυμον μέρος· ἐγὼ τὸ τραγικόν· ἐκεῖνος μοι ἔλεγε περὶ τῆς μνηστῆς του, τοῦ μέλλοντος γάμου του, τῶν σχεδίων τοῦ νοικοκυριοῦ του, ἐγὼ ἀντέτασσαν τὴν πλῆξιν τῆς μελέτης καὶ τὴν ἔλλειψιν συστημένης ἐπιστολῆς.

Ἐνῶ ἐτρέγομεν τὰ *mandarins* ὁ Κωστής ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του :

— Ἐπτά καὶ πέντε !

— Καὶ γιὰ ποῦ εἶσαι ἀπόψε σύ ;

— Καὶ ῥωτᾷς ; θὰ πάγω ὡς τῆς Ἑλένης.

— Καλότυχος ἐσύ...

— Καὶ τάχα δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ μαζῇ μου ἂν θέλῃς.

Ἡ ἰδέα ἦτο λαμπρά, ἀλλὰ πῶς νὰ ὑπάγω οὕτω ἀπρόσ-

των. Ἡ σημαία τῶν ἀπεργιῶν ἤρθη πρῶτον ἐκ τῶν τυπογραφείων, στεφανωθείσα ὑπὸ πλήρους νίκης, τὴν ἡκολούθησαν οἱ ραπτεργάται, ἐπιβαλόντες καὶ αὐτοὶ τοὺς ὄρους τῶν, κατόπιν οἱ ὑποδηματοποιοί, δι' οὓς ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε σκληρότερος, οὐχ' ἤττον ἀπέβη ὑπὲρ αὐτῶν ἕνεκα δὲ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἐζήτησε βελτίωσιν ὄρων πληρωμῆς καὶ ὧν τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων τοῦ Πειραιῶς ὁ ἐργατικὸς πλῆθυσμός. Τὴν ἐργατικὴν αὐτὴν κίνησιν οὐδεὶς πολιτεύμενος ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Κατὰ συνέπειαν, ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ἐτέθη ὁ ἐνθουσιαστὴς παντὸς κοινωνικοῦ καλοῦ **Ἀριστείδης Οἰκονόμου**, ὁ μόνος ἀφ' ἧς ὑπάρχει βουλή πατάξας τόσον θαρράλῶς, ὅχι τὴν ὄφρυν, — ἀλλὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ κεφαλαίου. Τὴν ἐργατικὴν κίνησιν ὑπεβόησεν ἐφ' ὅσον ἡδυνήθη καὶ τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, ἐν τισὶ μάλιστα λαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν.

Ἡ ἐφημερίς ἡμῶν ἐπίσης ἔρριψε τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν εἰς τὸ μέσον, συγκινήσασα καὶ τοὺς ἀδιαφοροτέρους διὰ τῆς πιστῆς ἀντιγραφῆς τῆς κολασμένης αὐτῶν καταστάσεως. Εὐτυχῶς οἱ λόγοι τῆς δὲν ἔμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης μετεκαλέσατο διοργανωτὴν τῶν φυλακῶν Βέλγον, καὶ ἤδη νομίζομεν ὅτι ὑπάρχει ἔτοιμος νομοσχέδιον ῥιζικῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν φυλακῶν.

Καὶ τὸ ζήτημα τῶν δημοτικῶν σχολείων ἀνεκινήθη, ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος μέχρι τοῦδε.

Τὸ ἀποδημῆσαν ἔτος ἐφάνη γόνιμον εἰς ἐγκαίνια δημοσίων ἔργων. Ὅχι δὲ μόνον εἰς ἐγκαίνια, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑναρξιν τῶν πρώτων ἐργασιῶν. Τὸ σπουδαιότερον ἐξ αὐτῶν βεβαίως εἶναι ὁ σιδηρόδρομος Πειραιῶς—Πατρῶν μετ' αὐτὸν οἱ θεσσαλικοὶ σιδηρόδρομοι, εἴτα ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ, εἴτα ὁ λιμὴν τῶν Πατρῶν καὶ τελευταῖος ὁ ἵπποσιδηρόδρομος Ἀθηνῶν. Προηγήθησαν δὲ ἐν τῷ προαπελθόντι ἔτει ἄλλα ἀδελφὰ ἔργα, οἷον ἡ ἀποξήρασις τῆς Κωπαίδος καὶ συνετελέσθη ὑπὸ τῆς

Πιστωτικῆς, ὁ σιδηρόδρομος Κατακώλου—Πύργου, ὁ ἐγγύς-ων ἀφθονον ζῶν εἰς τὴν σταφιδοφόρον ἐπαρχίαν τῆς Ἡλείας.

Καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς ὀρίζων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ροδίζοντά τινα σημεία. Ἡ κατὰ πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Ἀναγνωστάκη συγκρότησις Ἰατροσυνεδρίου ἐστέρθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, πολλῶν ἱατρῶν συνελθόντων ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ πλειοτέρων ἀνακοινώσεων γενομένων. Ἡ δὲ πρὸ ὀλίγων ἐτι μηνῶν συγκροτηθεῖσα **Ἐταιρία τῆς Ὑγιεινῆς** ἤρξατο ὑπὸ καλλίστων οἰωνῶν καὶ πρώτῃν φοράν ἐλληνικὸν σωματεῖον ἐπιδείξατο τόσον ταχέως σπουδαῖα κοινωνικῆς ὠφελείας ἔργα. Ἡ δὲ κατὰ τμήματα διαίρεσις τοῦ **Παρασσοῦ**, ἐπαγγέλλεται νὰ καταστήσῃ τὸν σύλλογον αὐτὸν πυρῆνα ζωηροτέρας καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικῆς κινήσεως.

Ἄλλη **Ἐταιρία Ἱππικῆ** μόνον ἀνεφάνη, ἀλλ' οὐδένα ἐτι ἐπιδείξε καρπὸν, πλὴν γελῶν τινων παρωδιῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθίμων. Ἡ δὲ διὰ κηλῶνων ἵππων ἐξευγένισις τῆς ἵππειου φυλῆς ἐναυάγησεν ἀπέναντι τῆς ἀδρανεῖας τῶν ἵπποτρόφων.

Τὰ θεατρικὰ μας ὑπὸ ἐποψιν **εἰσαγωγικῆς** ἦσαν ἀρεκτά ζωηρά. Καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς καὶ ὁ Φαληρικὸς θίασος διεκρίθησαν, μάλιστα ὁ τελευταῖος. Ἀπόπειραί τινες περὶ ἀναγεννήσεως τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου ἐματαιώθησαν. Οὐχ' ἤττον ὁ νέος Ἑλλήν ἡθοποιοὺς κ. **Λεκατοῦ**ς ἀπεδείχθη σχεδὸν μάρτυς τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς.

Τὰ ἀνάκτορα εἰσήγαγον εἰς τὰ ἔθιμά των καὶ τὴν κομψοδίαν, τὴν τε γαλλικὴν καὶ τὴν ἐλληνικὴν. Τὴν τελευταίαν ἀντιπροσώπευσεν εὐπρεπῶς ὁ συνάδελφος διευθυντὴς τῆς **Εφημερίδος** Κ. Δ. Κορομηλᾶς μετὰ τὴν **Κακὴν Ὠραν** του.

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις ὑπῆρξε καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἕνεκα τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας ἀνώμαλος. Οὐδέποτε τὸ ἐξωτερικὸν συνάλλαγμα ἔτυχε ταιαύτης ὑψώσεως. Τὸ φράγκον ἐπληρώνατο ὑπὸ τοῦ ἐμπορίου μετὰ τὰ τελωνειακὰ 1,40 καὶ

κλητος εἰς ξένην οἰκίαν, ξένος ἐγὼ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενειακῆς ἐορτῆς.

— Ἐλα, Ἀριστείδη καὶ μένε. Ἡ Ἑλένη ἔχει τόσῃν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ γνωρίσῃ. Ὅταν τῆς ὁμιλῶ γιὰ τῆς παλαιᾶς μας τρέλλαις τοῦ σχολείου, αἰωνίως μοῦ λέγει καὶ γιατί δὲν τὸν φέρνεις κ' ἐδῶ;

— Καλὰ κ' ἐγὼ θέλω νὰ τὴν γνωρίσω, ἀλλὰ συλλογίσου ἔτσι χωρὶς νὰ πάγω νὰ τοὺς κάμω ἐπίσκεψιν, νὰ παρουσιασθῶ ἑξαφν ἀπόψε...

— Οὐφ! μὴ χάνεσαι γι' αὐτό. Ἐγὼ σὲ δικαιολογῶ ὅτι εἶχες μελέτην, ὅτι μένεις αἰωνίως κλεισμένος καὶ ὅτι ἀπόψε σ' ἐπῆρα μαζὶ νὰ περάσῃς τὴ βραδεία. Δὲν εἶνε ἄνθρωποι τῆς εὐκλείας...

— Καὶ τὴν τύχη μου πότε θὰ τὴν παίξω;

— Ἐννοῖά σου καὶ θὰ σοῦ μείνῃ καιρός. Πέραν τῶν δέκα δὲν μένω ποτέ, διὰ νὰ μὴν κάμνω καὶ τὸν πάππον τῆς Ἑλένης νὰ ξεγρυπνᾷ μαζὶ μας. Πάμε ἐκεῖ ἕως τὰς δέκα καὶ ἔπειτα ἔχεις καιρὸν νὰ παίξῃς καὶ τὴν τύχην σου.

* *

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐγκαρδίον ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμαν εἰς τῆς Ἑλένης. Βεβαίως τὸ πλεῖστον μέρος θ' ἀπέβλεπε τὸν μέλλοντα γαμβρόν, ἀλλὰ τέλος πάντων εἶχα κ' ἐγὼ τὸ μικρόν μου μερίδιον.

Δὲν εἶνε μεγάλη ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Ζήση τοῦ πάππου τῆς Ἑλένης, εἶνε διόροφος καὶ μοναχικὴ, ἀλλ' εἶνε εἰς τόσῳ

καλὴν καὶ ἡσυχον θέσιν, ἔχει ἐξωτερικὸν τόσον ἀφελὲς ἅμα καὶ κομψόν, καὶ ἅμ' ἀνοίγεται ἡ ἐξώθυρα ἀντικρύζει τις εὐθὺς ἀνθοστολιστὸν κλίμακα καὶ μικρὸν ροδόχρουν πρόδρομον οἰκίαν περιχαρῶς ὑποδεχόμενον τοὺς ἐπισκέπτας. Ἐπειτα τὸ ἄρρητον ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς οἰκογενείας, ὅπερ ἀναπνέει τις, ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ οἴκου θεωπευτικῶς περιβάλλουσα τὴν ὄψιν μετὰ τὸ ψῦχος τοῦ δρόμου.

Ἡ συμπαθὲς μορφή τῆς Ἑλένης. Ἡ λευκὴ τοῦ πάππου γενεάς, τῶν δύο μικρῶν ἀδελφῶν τῆς οἱ γέλωτες καὶ τὰ πηδήματα, ὅλα αὐτὰ συνηνωμένα μᾶς ὑπεδέχθησαν.

Νὰ σὰς εἰπῶ, ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινα ὀλίγον συγκεχυμένος διὰ τὴν λαθρεμπορικὴν μου εἰσοδὸν ἐβλεπον ἐμαυτὸν, τὸν βοημόν, τὸν ἀκατάστατον, τὸν ἡμιάγριον ὡς ἀναρθογραφίαν, ἐν τῇ ἡρέμῳ ἐκείνῃ εὐτυχίᾳ τῆς ἐστίας. Ἀλλὰ, καθὼς τὰ παιδιὰ, δὲν ἤργησα νὰ συνέλθω κ' ἐγὼ εἶδα ὅτι οὐδένα ἀνησυχῶν, ὅτι ὅλοι μοι ἐφέροντο ἀνεπιτηδεύτως, πρὸ πάντων δὲ ἡ Ἑλένη μοι ὁμιλεῖ μετὰ τόσῃς οἰκειότητος, οὐχὶ περὶ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνοησίας τοῦ Κωστῆ ποῦ ἐπῆγε κ' ἐπέταξε ἐκεῖ τόσα χρήματα διὰ νὰ τῆς χάρισῃ μαργαριταρένια σκουλαρίκια καὶ καμelliαις, καὶ περὶ τῶν συμπερασμάτων τὰ ὁποῖα ἐξῆγεν ἐκ τούτων ὅτι εἶνε σπάταλος καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ ἀφίσῃ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλὰ θὰ τὸ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ.

Ὁ Κωστῆς δὲν ἀπεπειράτο καὶ νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὴν

ἐτι πλέον. Τὸ ἐμπόριον ἐπέσθη φοβερὰ. Ὁ βίος ἀκρίβαιεν. Ἡ δὲ μεταβολὴ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος ἐτράχυνε τὴν κατάστασιν. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύεται κίνησις τοῦ ὑπουργείου ἵνα ὤμεν ἐν ἀκριβείᾳ γνῶσει τῆς καταστάσεώς μας.

Ὁ χρηματιστικὸς κόσμος τὸ μελανώτερον σημεῖον αὐτοῦ ἔχει τὸ Λαύριον. Ἡ κυβεῖα ἔπαιξε τὸ ληστρικόν της πρόσωπον, οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι ἔφαγαν τοὺς μικροὺς, πέντε ἑκατομμύρια ἔληστεύθησαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς μας, καὶ ἡ Ἐταιρεία τῶν Μεταλλουργείων ἀπεδείχθη καὶ πάλιν ἡ τυχοδιωκτικωτέρων Ἐταιριῶν. Αἱ λοιπαὶ ἀξιοῦδεμιάνυπέστησαν καταιγίδα, πλὴν μικρῶν κυματισμῶν τῶν τῆς Πιστωτικῆς, ἥτις ὅμως ἐπανελάβε τὴν προτέραν ῥώμην της, συνδράζουσα μετὰ τῆς φρονήσεως τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα. Δίκας περιφήμους εἶχομεν, τὴν δίκην Σκαλιέρη, δίκην Νεγροπόντη, δίκην τοῦ τυχοδιώκτου Σιοῦμαν καὶ τὴν δίκην Βελέντζα.

Ἡ αὐλή μας πάλιν εἶχε ταξείδια, ἐπιστροφάς, ἐπισκέψεις, βαπτίσματα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ κατὰ τῆς βασιλείας ἔχθρα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡλαττώθη πολὺ. Αἱ ἁμαρτίαι τῶν πολιτευομένων ἀπέπλυναν τὰς ἁμαρτίας τῆς αὐλῆς. Πράξεις δὲ τινες βασιλικαὶ ἐγέννησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ μικρὰν δημοτικότητα περὶ τ' ὄνομα τοῦ βασιλέως.

Τοιοῦτος εἶναι περίπου ὁ ἱστολογισμὸς τοῦ 1882.

Καλεδάν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΥΡΙΟΝ ΕΝ Τῷ
ΓΡΑΦΕΙῳ ΜΑΣ

κατηγορίαν ἣν ἀνέπτυσεν ὁ χαρίεις εἰσαγγελεὺς καὶ μόνον ἐγείλα — ὁ ἀφιλότιμος!

Συγχρόνως εἰσῆλθε καὶ ἡ κυρία Θεανῶ, ἡ μήτηρ τῆς Ἐλένης τεσσαρακοντούτης σοβαρὰ, ἀλλὰ προσηνὴς κυρία, τύπος ροικοκυρᾶς ἥτις ἤρχετο, ὡς ἀπεκάλυψεν ἡ ἀθυροστομία τῶν παιδιῶν, ἀπὸ κάτω ὅπου εἶχεν ὑπάγει νὰ ἰδῇ τὴν βασιλοπῆτταν. Ἡ σύστασίς μου ἐγένετο καὶ πρὸς αὐτὴν ἄνευ πολλῶν ὑποκλίσεων καὶ φιλοφρονημάτων. Πάντοτε κωμικὴ, διότι μοὶ φαίνεται αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ κωμικώτατον τὸ ὄνομά μου προφερόμενον οὕτω σοβαρῶς, ἀλλὰ τέλος πάντων...

Τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ καλῆμεθα, εἶνε τὸ ἐστιατόριον· στρογγυλὴν τράπεζαν ἐν τῷ μέσῳ, κεκαλυμμένη ὑπὸ βυσινυχρόου καλύμματος, χαμηλὸν ἀνάκλιτρον, ὀλίγα ἐδώλια, ἐρμάριον κάρνον ὑελωτὸν, κρεμαστὴ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς λυχνία, μικρὰ πυρὰ ἐν τῇ μαρμαρίνῃ ἐστίᾳ, ἡ εἰκὼν τοῦ μακαρίτου πατρὸς τῆς Ἐλένης ἀνηρτημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, τοιοῦτον τὸ ἀπλοῦστατον περιεχόμενον αὐτοῦ. Καὶ ὅμως πόση χάρις, πόση τάξις, πόση ἀρμονικὴ διασκευὴ ἐν τῷ ἀτμηλίτῳ εὐτρεπισμῷ! Νομίζεις ὅτι τὸ ἐν συνδέεται μετὰ τοῦ ἄλλου ἀναποσπάστως· τίποτε δὲν λείπει καὶ τίποτε δὲν εἶνε περιττόν. Καὶ φαίνονται ὅλοι τόσοι εὐχαριστήμενοι! Ὁ πάππος ἀναγινώσκει μακαρίως τὸν Αἰῶνά του, ἡ Ἐλένη κρυφομιλεῖ μετὰ τὸν Κωστῆν, τὰ παιδιὰ τοποθετοῦσι κατὰ σειρὰν τοὺς ξυλίνους στρατιώτας τῶν καὶ τοὺς σφαιροβολοῦσι διὰ σφαιρῶν

Εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐσωτερικῷ

συνδρομητὰς μας εἰς ὅσους ἐστείλαμεν Ἡμερολόγια, ἰδιαιτέρως, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὸ ἀντίτιμον διὰ χαρτοσήμου οἷας δῆποτε ἐθνικότητος.

Πόσα γλυκὰ ὄνειρα, πόσαις ἀγρυπνίαις, πόσαις ματιαῖς, πόσα σκουντήματα, πόσα καὶ πόσα, θὰ διεσκόρπισε ὡς βόμβα μὴ ἐνιστοῦ τὸ φοβερὸν κρῦο τῆς παραμονῆς!

Κᾶτι στρογγυλαῖς ξανθούλες, κᾶτι λιγναῖς μαυρομάταις, κᾶτι κασταναῖς διαβόλισσες τί δὲν θὰ ὠρειροπώλουν κατὰ τὴν παιδαιμονίαν παραμονήν! Τί σφυρίκτρες, τί τράκες, τί ροκάνες, τί στρατιωτάκια, τί ἀξιωματάκια, τί δικηγόρακια θὰ συνήντων τὴν παραμονήν!

Καὶ ἔπειτα γέλοια καὶ χαμόγελα καὶ γλυκαῖς ματιαῖς καὶ φωναῖς καὶ ψεύτικοι φόβοι καὶ ἀληθινοὶ πόθοι.

Τί καὶ τί καὶ τί. Ὅλα αὐτὰ ἐξεδίωξεν ὁ ἄγριος βορρᾶς, ὁ παλῳόγερος αὐτὸς, ὅστις δὲν ἀφίνει καμμίαν καλὴν ἡμέραν τοῦ ἔτους νὰ τὴν περάσουν τρελλὰ, τὰ τρελλὰ μας κορίτσια, ἀλλὰ μὲ τὴν μαγκούρα εἰς τὸ χέρι καὶ μὲ μιζομάντιλο παρεμβαίνει πάντοτε ὡς σχολάρχης εἰς τὴν ὀχλαγωγικὴν ἐκ τῶν φωνῶν τῶν μικρῶν μαθητῶν, πρὸ μικροῦ αἰθοῦσαν καὶ ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ ψυχρότητα!

Ἀλλὰ καὶ μὲ πόση κρυφὴ χαρὰ ὀνειροπολοῦσι τὰ ἡμίση των ὅσαι ἔχουν τοιαῦτα καὶ ὅσαι δὲν ἔχουν ἀκόμη μὲ αὐτὸ τὸ κρῦο! Αἱ τρελλὰ μου κορίτσια, τοῦ χρόνου θὰ νηώσετε καὶ σεῖς τὴν γλυκάδα τοῦ κρῦου, θὰ τὴν νηώσετε μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ δικηγόρακια ἐκεῖνα ἢ τὰ ἀξιωματάκια, ὁ ὅποιος ἴσως θὰ πέσῃ ἐφέτος στὰ χέρια σας μπουναμάς.

Σήμερον δὲν ἡδυνήθημεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ μυθιστορήματος, ἐνεκα πληθώρας ὕλης· θὰ ἀναπλη-

ἔλαστικῶν, ἡ μήτηρ σκαλίζει τὴν ἐστίαν, καὶ ἡ μορφὴ τοῦ πατρὸς θεωροῦσα ὅλην αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν τῶν φιλάτων, νομίζεις, μειδιᾷ ἐντὸς τοῦ χρυσοῦ πλαισίου της.

Ὡς αἱ ἀσθένειαι καὶ τὰ ἐλαττώματα μήπως μεταδίδεται καὶ ἡ εὐτυχία; Ὅχι; ἀλλὰ τότε διατί αἰσθάνεται τόσην ἀγαλλίασιν ἀσυνήθη ἡ ψυχὴ μου; καὶ διατί ὁ λογισμὸς μου πετᾷ περιχαρὴς ὡς χελιδὼν εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ εἰτ' ἔρχεται εἰς τὸν οἶκόν μας, ἐκεῖ ὅπου ὁ πατήρ μου, ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ξανθούλα ἀδελφὴ μου αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμὴν κόπτουσι τὴν σακχαρόπαστον βασιλοπῆτταν χωρὶς νὰ λησμονήσωσι καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ ἀπόντος;...

Χονδρὴ ὑπνέτρια ἔφερε τὸ σαμβάρι, τὸ ῥωσικὸν ἐκεῖνο ὀρειχάλκινον σκεῦος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ βράζουσιν ὕδωρ διὰ τὸ τέϊον. Τὸ σαμβάρι ἔχει τὴν ὄψιν στυλινῆν, φέρε ὑψηλὴν καπνοδόχον ἀτμομύλου, καὶ ἐνῷ βράζει μελωδεῖ ὡς τέττιξ. Πέριξ αὐτοῦ θετιμένα τὰ λευκὰ κενὰ κύπελλα ἀποθαυμάζουσι τὸν ὄγκον καὶ τὴν χρυσὴν αὐτοῦ στολὴν καὶ ὅλως ἐκθαμβὰ ἀκροῶνται τῆς γλυκεῖας λαλιᾶς του, ἐνῷ ἡ τεϊοδόχη τὸ μακρὸν ῥύγχος προτείνουσα πρὸς τὸ πλῆρες γαλακτοδοχεῖον φαίνεται ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ κλέψῃ ἐκ τοῦ περιεχομένου. Ὁ πάππος ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα, τὰ παιδιὰ ἐκλείσαν τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν στρατῶνά των, ὅστις ἐν παρόδῳ ἦτο ξύλινος ὡς τὰ παραπήγματα τῆς ἐπιστρατείας, οἱ ἀρραβωνισμένοι ἔπαυσαν τὰ κρυφομιλήματα καὶ ὅλοι ἤλθον νὰ καθή-